

Op zoek naar het uiterst nieuwe.

21 november 1987 p.m. in het Chuang Tzu Auditorium.

Candida, al jouw problemen zijn jouw eigen creaties. Ten eerste zou je enorm gelukkig moeten zijn dat de behoefte voor erkenning voorbij is. Dat is een grote prestatie. Je bent niet langer afhankelijk van de opinies van anderen; voor de eerste keer ben je jezelf en je hebt niemand anders goedkeuring nodig. Dit is het begin van de geboorte van individualiteit. Anders zijn mensen slechts een spaak in het wiel; wat anderen ook zeggen geloven ze, zelfs over henzelf. Alles wat zij over zichzelf weten is wat anderen hebben gezegd. Ze gaan allerlei soorten meningen verzamelen en dat is waar hun zelfkennis uit bestaat. Het is een grote ervaring dat de behoefte voor erkenning voorbij is. Je zou er blij om moeten zijn in plaats van er een probleem van te maken. De mind is erg bekwaam en erg geslepen. Zelfs als jij je erg extatisch voelt, zal de mind zeggen pas op, je hebt misschien gewoon een hallucinatie. En het zal jouw gelukzaligheid vernietigen – “Mijn God! Het is mogelijk dat het misschien gewoon een hallucinatie is!” Als je pijn hebt zegt de mind dat nooit – niet in de hele geschiedenis van de mensheid. Als je migraine hebt zegt de mind nooit dat het misschien gewoon denkbeeldig is. Maar als je een mooie ruimte in je hebt, alsof er een roos bloeit, zal de mind er onmiddellijk bovenop springen: “Je bent aan het dagdromen, dit is allemaal hallucinatie, illusie. Je bent gehypnotiseerd.” En je luistert onmiddellijk naar de mind, want je hebt er eeuwenlang naar geluisterd. Het is eenvoudig een gewoonte. Samen met de erkenning, zeg je, is ook jouw doen weggegaan. Dat is zelfs een nog grotere prestatie dan de eerste. Als het doen weg is, moet de doener ook weg zijn – maar ik vermoed dat daar het probleem ligt. Het doen is weg maar de doener is er: dat creëert de spanning. Dat maakt dat een deel van je zich schuldig voelt. Dat maakt dat een deel van je zich als schuldig ervaart. Wie is dit deel? Als het doen weg is, is er niets verkeerd. In feite is het een van de basis fundamenteën voor het plaatsvinden van verlichting dat jouw doen weg gaat. Dat betekent niet dat jij geen dingen zult doen; je zult dingen doen maar ze zullen geen vervullingen zijn van het ego of projecties van jouw mind. Ze zullen spontaan zijn en jij zult je verheugen in hen te doen, of omgekeerd: vanwege dat je verheugd bent doe je hen. Maar het schijnt dat de doener zich nog steeds ergens in je ergens verbergt. Dus een deel is verdwenen, maar het andere deel is nog steeds daar een gevoel van schuld creërend: lui zijn, niet iets doen – dit is niet goed. Je zou iets moeten doen, je moet geen parasiet worden. De doener gaat door problemen voor jou te scheppen, ongerustheid voor je. Als je in staat bent geweest om de erkenning te laten gaan, het doen te laten gaan, laat dan ook de doener los. Maar onthoudt dat betekent niet dat je lui zult worden. Dat is een verkeerde interpretatie van de mind. De mind interpreteert alles verkeerd wat naar een stap voorbij de mind leidt. Als je een los -laten ervaart, zal de mind zeggen, “Dit is luiheid.” De mind is een grote beoordelaar. Het geniet ervan anderen te veroordelen, het geniet ervan jou te veroordelen; zijn enige vreugde is te veroordelen.

Je zegt, “Zelfs ofschoon ik diep van binnen enorm dankbaar en gelukkig ben, merk ik dat een deel van mij zich schuldig voelt.” Van dat deel moet jij je bewust worden en laten vallen. Als je gewoon al zoveel kunt laten vallen, waarom draag je dan dit kleine deeltje van schuldig zijn? Je hebt niet iets verkeerd aan wie dan ook gedaan. Je voelt je gewoon schuldig omdat de maatschappij je opvoedt met het idee om iets te doen, iemand te zijn, blijf geen niemand, wordt niet iemand die nergens goed voor is. Laat je voetstappen achter op de bladzijden van de geschiedenis. Wat voor stompzinnigheid is dit? Waarom zou ik mijn voetstappen moeten achterlaten op de bladzijden van de geschiedenis? – om de toekomstige kinderen te kwellen? En waarom zou ik iemand speciaal moeten zijn. Dit zijn ego trips. Veel is er verdwenen, maar iets van het ego is achter gebleven wat jou schuldig maakt en wat jou lui noemt. Maar dit is geen luiheid, dit is ontspanning, een los – laten. En vanuit dit laten gaan, vanuit deze ontspanning zullen nieuwe bloemen gaan groeien. Het verschil is dat luiheid dor is, er groeit niets uit, het is een woestijn. Dus spoedig zul je het verschil zien; hecht gewoon niet aan het woord luiheid. Laat haar vallen. Het is een erg negatief en destructief woord. Ik heb nooit iets gedaan in de ogen van de wereld. Mijn familie zei vanaf het begin steeds al tegen me, “Jij zult voor niets goed zijn” – en ze hadden gelijk. Ik ben alleen goed voor niets. Ze maakten zich heel erg zorgen, “Hoe ga je leven? Hoe zul je het klaarspelen?” En ik zei hen altijd, “Maak je geen zorgen. Als ik me geen zorgen maak, waarom zouden jullie dat doen? Het zal wel in orde komen, wees maar niet ongerust.” Maar ze bleven zich zorgen maken, en ze zeiden voortdurend, “Dit is luiheid, dit is niet goed.” En ik zei hen, “Dit is geen luiheid, het is mijn meditatie zijn. Ik ben gewoon eenvoudig stil. En je zult het wel zien: als het luiheid is, zul je merken dat mijn leven een woestijn is waar niets groeit. En als ik gelijk heb en het is een los – laten, dan zul je het zien ofschoon het misschien niet zichtbaar is voor de doorsnee mens, zij die ogen hebben kunnen het zien. Zij die oren hebben kunnen horen dat mijn leven een lied geworden is, een dans, een celebreren, zo veel bloemen, en dat ik zo tevreden ben en zo vervuld.” Ik heb nooit een enkel ogenblik van enige schuld gekend. Leer gewoon de juiste

taal op het pad van meditatie. Jouw taal behoort bij de mind; als je het pad verandert van de mind naar meditatie zul je veel woorden moeten veranderen die de mind gebruikt maar die niet geschikt zijn voor de wereld van meditatie. Noem het een loslaten en plotseling zul je een enorme ontspanning voelen. Noem het luiheid en onmiddellijk enige veroordeling, enige bezorgdheid, iets pijnlijks... leer de nieuwe taal, want je hebt gekozen om op het pad te zijn op zoek naar het nieuwe en het onbekende. Ik ben ook tegen luiheid. Luiheid is gewoon sloomheid, het is domheid. Maar het loslaten is de grootste kwaliteit die een mens kan bereiken. Ontspanning is een van de mooiste ervaringen, die jou zo veel geschenken kan brengen van het hogere waar je absoluut onbewust van bent. Verander de taal. Als luiheid niet een van jouw kwaliteiten is, goed. Laat ontspanning een van jouw kwaliteiten zijn. Ontspanning, het niet doen verstoort in het geheel niet; jouw leven wordt eerder creatiever dan dat het productiever is. Opnieuw maken deze twee woorden het verschil. De mind noemt productiviteit actief zijn, en creativiteit wordt niet geteld. Het zal tijd vragen voordat authentieke creativiteit wordt erkend. Net gisteren werd een van Gogh schilderij verkocht voor veertig miljoen dollar. Een paar maanden tevoren was een van zijn schilderijen verkocht voor veertien miljoen dollar, en op dat moment werd gezegd dat dit het meeste was wat je kon voorstellen; geen schilderij had veertien miljoen opgebracht wat nu van veertig miljoen te zeggen?

Deze man leefde in armoede, hongerig, ondervoed, want hij kon niet een enkel schilderij verkopen. En hij vroeg geen veertig miljoen dollar; soms was hij bereid een schilderij te geven gewoon voor een maaltijd. Soms voor een kop thee was hij bereid een van zijn schilderijen te geven. Maar mensen wilden niet, zelfs niet voor enkel een kop thee: We hebben er geen plaats voor, waar moeten we het hangen? Vindt maar iemand anders." Voor hen was het een probleem, "Waar het te hangen? – we hebben er geen plaats voor." Het was toen hij er niet meer was, honderd jaar na zijn dood, dat heel langzaam de tijd van erkenning voor hem kwam. Dit is het geval met bijna alle genieën. Elk genie komt, voor absoluut onbekende redenen, voor zijn tijd. Waarom kunnen deze mensen niet een beetje wachten? Het is dat zij er gewoon al zijn als hun tijdgenoten er nog niet zijn; tegen de tijd dat hun tijdgenoten hier zijn, zijn zij weer weg, dus zij weten het nooit. Denk je dat Jezus ooit zal weten hoeveel Christenen er nu in de wereld zijn? Denk je dat Socrates ooit zal weten dat nu zijn naam iets voor Griekenland is om trots op te zijn? -- want zonder zijn naam is Griekenland niets. Het is zijn onderricht en zijn discipelen, Plato en Aristoteles, wat Griekenland aan de top van intelligentie hield, want ik denk niet dat iemand anders in heel Europa in staat is geweest de scherpste van intelligentie die Socrates had te overstijgen. Misschien zijn de tijdgenoten van hem nog niet gearriveerd, ofschoon er vijftiende eeuw zijn verstreken. Toen van Gogh 's schilderijen werden erkend begonnen mensen ernaar te zoeken. Hij moet er duizenden hebben geschilderd en ging gewoon door hen weg te geven – aan vrienden, als geschenk, of voor een kop thee of een maaltijd. Mensen accepteerden zijn schilderijen gewoon om niet onbeleefd te lijken, niet onbeschaafd. Ze dachten, "Als hij straks weg is kunnen we het schilderij wel in de kelder zetten. Niemand hing zijn schilderij in de zitkamer, want iedereen die naar de schilderijen keek zou denken dat de man gek geworden was; waarom biedt hij dit schilderij aan? Van Gogh 's ideeën leken gek in die tijd, maar zijn tijd kwam later. Zijn hele familie veroordeelde hem, zeggend, "Je hebt nooit iets gedaan en je bent een parasiet van je jongere broer" – want zijn jongere broer ging door hem te ondersteunen net genoeg zodat hij kon overleven. Van Gogh kon niet elke dag van de week eten; vier dagen at hij en drie dagen vastte hij – een dag eten; een dag vasten, een dag eten, een dag vasten – want met wat hij kon sparen van die drie dagen, kon hij kleuren, verf, canvassen, penselen kopen voor zijn schilderij. Er was geen andere manier. Niemand heeft met zoveel liefde en vreugde geschilderd, met zijn eigen leven en zijn eigen bloed. Hij vernietigde zichzelf in het schilderen. Nu wordt er overal in kelders gezocht in Holland en Frankrijk waar hij leefde; zijn schilderijen zijn gevonden in de kelders van mensen, en nu zijn de prijzen van deze schilderijen ongelooflijk. De laatste werd verkocht eergisteren voor veertig miljoen dollar. Toen een schilderij een paar maanden geleden werd verkocht zeiden de critici, "Dit is het einde; niemand kan enig schilderij kopen voor een hogere prijs dan dit." Hij had een record gehaald – veertien miljoen dollar. Hiervoor was het record drie miljoen dollar geweest voor een schilderij van iemand anders. Maar dit was een grote sprong naar veertien miljoen dollar, en binnen drie of vier maanden ging een van zijn andere schilderijen voor veertig miljoen – en ik kan me best indenken dat de prijs van zijn schilderijen nog verder omhoog gaat. Tot nu zijn er nog tweehonderd schilderijen gevonden en ook zij zijn niet in een goede conditie. Deze man nu was een van de grootste scheppers de wereld heeft gekend, maar hij was geen doener, hij fabriceerde niet. Als hij zelfs enige vaardigheid had gehad – timmeren of schoenen maken of kleding maken – dan zou hij genoeg verdiend hebben en iedereen zou hem gerespecteerd hebben als een man die zijn eigen brood verdient. Maar hij werd voortdurend veroordeeld als absoluut lui zijnde, en niemand wist wat hij deed. De hele dag ging voorbij en hij vergat compleet om te eten of zelfs maar water te drinken, hij was zo geabsorbeerd in zijn schilderen. Alleen als de avond kwam en het zicht moeilijk werd drong het tot hem door dat de dag voorbij was. Hij was zo arm dat hij zelfs niet in staat was een paar kaarsen te kopen; hij schilderde soms buiten in de avond onder het licht van de straatlantaarn. Zijn broer moet een gevoelig iemand geweest

zijn. Hij was jong en begreep zeker iets van schilderijen want hij werkte als verkoper in een zaak waar schilderijen en andere kunstvoorwerpen werden verkocht. Dus hij had er een zeker oog voor, en hij hield van zijn broer, maar wat kon hij doen? Hijzelf was een arm mens, net rondkomend, en meer dan dat was voor hem niet mogelijk. Maar een geschenk wilde hij zijn broer geven – dat hij niet zou sterven zonder tenminste de verkoop van een van zijn schilderijen te zien. Dus op een of andere manier verzamelde hij wat geld en vroeg een vriend, “Ga en koop een schilderij van mijn broer. Ik wil hem de troost geven dat zijn leven niet helemaal voor niets is geweest; hij heeft tenminste een schilderij verkocht.” Maar de man die hij had gevraagd had geen gevoel voor schilderkunst, dus hij ging eenvoudig naar van Gogh en zei, “Ik zou graag een schilderij kopen.” Dus vol vreugde zei van Gogh, “Kom binnen! Ik heb wel geen grote ruimte, maar ik heb veel schilderijen.” De man zei, “Elk schilderij is goed”—en dat kwetste van Gogh enorm.

Hij zei, “Maakt het niet uit welk schilderij? Je wilt mijn schilderijen niet zien? Je wenst niet te kiezen?” Hij zei, “Het maakt niet uit, verspil mijn tijd niet. Elk van hen is goed.” Hij zei, “Dan ga ik niet verkopen, en het is absoluut zeker dat je door mijn broer bent gestuurd. Ga weg hier, donder op! – en zeg mijn broer dat dit niet de manier is om me te troosten. Nu voel ik me meer gekwetst en bezeerd dan ooit tevoren.”

Daarna probeerde zelfs zijn broer het nooit meer.

Creativiteit vind plaats in een staat van loslaten; productiviteit heeft spanning nodig, bezorgdheid, een doener, ego, erkenning. Creativiteit heeft geen erkenning nodig, geen ego, geen doener – gewoon de volkomen vreugde van het creëren. Van Gogh kon tenminste zijn schilderijen tonen. Ik kan zelfs mijn schilderijen niet laten zien. Maar jullie zijn mijn schilderijen. Ik heb op mijn eigen manier iets onzichtbaars en subtiels gecreëerd dat niet getoond kan worden en wat niet verkocht kan worden, en niemand zal er ooit over weten. Het zal niet ergens opgetekend worden hoeveel mensen getransformeerd zijn, hoeveel mensen hun leven veranderden van het laagste naar de hoogste piek van verlichting. Maar niemand kan zeggen dat ik oncreatief was. Dag en nacht werk ik – maar ik ben geen doener. Een van mijn vrienden was vanuit de Sovjet Unie gekomen en hij gaf me een hand en hij zei, “U moet nooit naar de Sovjet Unie gaan.” Ik zei, “Waarom?” “Omdat iedereen die uw handen aanraakt onmiddellijk zal terugdeinzen.” Ik zei, “Maar waarom?” Hij zei, “Omdat uw handen als van de bezittende klasse zijn, u heeft nooit iets gedaan, Je moet de proletariër hand, de hand van de werkman hebben, ruw.” Ik zei, “Mijn God, dan zal ik eerst proberen – als ik naar de Sovjet Unie moet gaan – mijn handen zo ruw te maken als ik kan.” Het is waar dat ik nooit iets gedaan heb. Maar ik ben niet lui: ik heb nooit een moment gedacht dat ik lui was, ofschoon ik nooit iets gedaan heb. Zelfs als ik dorst heb vertrouw ik erop dat iemand zal komen; en er komt altijd iemand, dus is er geen reden om de toekomst te mistrouwen. In Amerika, toen mijn losgeld vijf honderdduizend dollar bedroeg – dat is ongeveer vijfenzeventig honderdduizend roepie – zelfs de cipier die me terug in de gevangenis bracht was bezorgd. Hij zei, “Hoe moet je hier aan komen? Het bedrag is te hoog. In mijn hele leven heb ik nooit gezien of gehoord dat iemands losgeld vijf honderdduizend dollar was. Hoe ga je dat regelen? – en je ziet er zo ontspannen uit en zo koel...”

Ik zei, “Ik maak me niet druk over zulke dingen. Iets zal er wel gebeuren.”

Hij zei, “Maar hoe zal het dan gebeuren?”

Ik zei, “Dat weet ik niet. Hoe bestaat niet in mijn taal. Het zal gebeuren!”

Hij keek verbaasd; hij kon het niet geloven. Maar binnen tien minuten gebeurde het, **en kwam** hij naar me toe gerend en zei, “U had gelijk, uw losgeld is betaald!” Hij zei, “Het is nooit eerder voorgekomen dat voor een persoon waarvoor geen misdaad is bewezen, en geen bewijs tegen hem bestaat – er toch zo’n grote hoeveelheid losgeld is. Maar u bent vreemder dan de rechter, want u bleef zo koel en zo stil.” Toen ik naar de gevangenis terugging was ik onmiddellijk een douche gaan nemen, want het was mijn douchetijd. De cipier stond daar en zei, “Kun je zelfs vandaag je douchebeurt niet missen? Als niemand uw losgeld betaalt dan zul je minstens twintig jaar in de gevangenis zijn.” Ik zei, “Dat is op dit moment niet belangrijk; op dit moment gaat het om een goede douche te nemen. Ik heb altijd vertrouwen. Na mijn douche kom je maar naar me toe.” En na het douchen stond hij te wachten buiten de badkamer. Hij zei, “Iemand heeft het losgeld gegeven”—hij kon het niet geloven. “Hoe krijgt u de dingen voor elkaar?” Ik zei, “Ik heb nooit iets geregeld. In mijn hele leven heb ik nooit iets doelbewust gedaan – maar dingen gebeuren vanzelf.” Als je eenmaal waarlijk kunt loslaten gaat de existentie voor je zorgen. Dan ben je ontspannen. Als de existentie wenst dat je twintig jaar in de gevangenis bent, is dat perfect goed; als ze wenst dat jij er uit bent om andere mensen voor te bereiden op de gevangenis, is dat ook goed. Het hangt af van de existentie, of ze tevreden is met een of met meerdere. Nu ben ik eruit, om vele voor te bereiden; vroeg of laat zullen mijn sannyasins in gevangenissen zijn en dat ook om de gevangenen te veranderen in sannyasins. Ik heb nieuwe sannyasins in bijna elke gevangenis, en zij blijven om begeleiding vragen. Nu moet ik een paar sannyasins naar hen toesturen. Vanaf hier is het moeilijk voor mij om mensen over de hele wereld te begeleiden. Zij zijn in gevangenissen en ze wensen begeleiding voor meditatie, en ze hebben problemen. De beste manier voor mijn mensen is te beginnen een enkele keer een bezoek te brengen, als een vakantie.

En tenslotte, Candida, vraag je om enige begeleiding van mij. Dat is een erg gevaarlijk iets. Ik geef het zelden en altijd als ik begeleiding geef gaat er iets fout. Het is mijn ervaring dat er heel vaak mensen trouwden en om mijn zegen kwamen. Nirvano zei dan, "Vraag niet om zijn zegen, want als hij je eenmaal zegent, is dat je einde." En ze had gelijk, want ze had het steeds weer gezien: Wie ook mijn zegen krijgt, binnen een paar dagen zijn ze gescheiden, iets gaat er verkeerd. Gisteren nog had ik enig advies aan Vimal gegeven. Vimal schijnt slim te zijn, hij nam het niet aan. Maar de arme Rafia pikte het op, en zie je wat er nu met Rafia gebeurde? Hij schrijft: Geliefde Osho,

Ik deed was u voorstelde.... (Ik had het niet aan hem gesuggereerd!) Ik ging naar bed zeggend Vimal... Vimal... Vimal... (Ik had dit niet aan hem voorgesteld)... en ja hoor bij het wakker worden zei ik Vimal... Vimal... Vimal... Alles ging geweldig totdat ik een mooi Indiaas meisje omhelsde, me aanmeldde bij het verkeerde werk, en begon te spreken met een uitgesproken Engels accent. Nu ben verward. Geliefde meester, wie ben ik? Want het meisje dat hij omhelsde was Vimal's meisje en de baan waarvoor hij zich meldde was Vimal's werk, niet zijn baan... Maar de hele nacht repeteren Vimal... Vimal... Vimal "natuurlijk werd hij verward – "Wie ben ik?"

Dus als je om leiding vraagt, wees erg intelligent in het toepassen. Het beste is eerst te kijken als iemand anders het gebruikt en wat er met hem gebeurt.

Deze mooie stilte... dit is mijn creatie.

Duizenden lotussen beginnen plotseling te bloeien.

Duizenden harten worden plotseling een enorme harmonie, een lied, een zegening.

Net gisteren zei ik een paar woorden over Veeresh, een van de meest oprechte, eerlijke en authentieke therapeuten. En precies nu toen ik binnenkwam zag ik hem weer. Hij hilde net als een klein kind, van ultieme vreugde. Deze tranen zijn mijn creatie. Ze zullen niet in een of ander geschiedenisboek opgetekend worden, maar ze zullen velen transformeren die met hem in contact komen. Door zijn tranen is er een brug van zijn hart met mijn hart ontstaan, van zijn wezen met mijn wezen. Hij is een van de stille werkers die steeds maar doorgaan, zonder ooit over iets te snoeven.

Deze grap is voor Veeresh, geen tranen nu meer maar nu eens hartelijk te lachen.

Een gefrustreerde oude vrijster was een lastpost voor de politie. Ze bleef opbellen om te zeggen dat er een man onder haar bed lag. Weldra werd ze naar de kliniek voor geesteszieken gestuurd waar ze met de nieuwste drug werd behandeld totdat ze op een dag verklaarde dat ze genezen was.

"Bedoelt U, mejuffrouw Rustigjes" vroeg een uit het panel van psychiaters, "Dat u niet langer een man onder uw bed ziet? "

"Nee, dat niet," antwoordde ze, "Ik kan er twee zien."

De doctoren beraadslaagden en stelden de diagnose over haar klacht als schadelijke maagdelijkheid, waar slechts één soort injectie voor was die haar kon genezen. Ze besloten haar op te sluiten in haar slaapkamer met Forse Peer, de ziekenhuis klusjesman. Forse Peer werd over haar klacht ingelicht en dat hij met haar een uur zou worden opgesloten. Hij zei dat het niet zo lang zou nemen.

Na het sluiten van de slaapkamer deur verzamelde zich een bezorgde groep ervoor. Van binnen hoorden ze, nee, stop dit. Peer ! Moeder zou je dit nooit vergeven."

"Stop met gillen! Het moet toch eens gebeuren! Het had al vele jaren eerder gedaan moeten worden."

"Doe het dan maar met geweld, Jij bruut!"

"Het is slechts wat jouw echtgenoot zou hebben gedaan als jij getrouwd was."

De doktoren konden niet wachten. Ze drongen de kamer binnen.

"Ik heb haar genezen!" riep Peer uit.

"Hij heeft me genezen!" riep mejuffrouw Rustigjes uit. "Hij heeft de poten van het bed afgezaagd!"

Oké, Maneesha?